

Razgrne ga pred seboj na mizici. Počasi ji zdrknejo solze iz oči, padajo na papir in ga močijo. Vsul se je droben dež na gredico resed.

Med branjem obstane, pritisne eno roko na prsi, z drugo robcem na usta, na oči. Nato ji roki omahmeta, oči, polne solz, se dvignejo proti stropu in visoko dvignejo vse gorje; telo se strese sunkoma, glava pade na mizo, čelo se pritisne na papir — —

Zaprem oči. Pridušen, pridrževan jok mi reže srce. Ko pogledam, vidim, kako nese papir na usta, ga pritisne nanje, kako se ji prsti krčevito skrčijo, zmečkajo papir, ga stisnejo, kakor da bi hoteli izžeti iz njega eno besedo, eno samo besedo — —

* * *

Z zaprtimi očmi se naslajam nad svojo odprto rano, ta nizki strop se skloni nad menoj, mizica v kotu izgine in postelja stoji tam: na njej ležim jaz in krčevito stiskam v roki papir, kakor da bi hotel iztisniti iz njega eno besedo, eno samo besedo.

DRUGI BREG.

Miran Jarc.

DANIJEL: Ti! —

EDVIN: Ti! — — Visoko stanuješ. Moje noge so se privadile ruskih step.

DANIJEL: Visoko, da. Med mojim telesom in ulico so štiri nadstropja. Med mojo dušo in množico pa štirikrat štiri.

EDVIN: Opazuješ dim svoje cigarete?!

DANIJEL: Zavojnice svojih misli vzporejam z vijugastimi nitkami dima. Prijetno delo...

EDVIN: Hm... prijetno brezdelje!

DANIJEL: Brezdelje? Kaj je delo? Ali ne delam tudi jaz kot vsi oni, ko izvabljam strunam vijoline carstva visokih kraljic: gospe Bovaryjeve, Marie Grubbe, Renée Mauperinove?

EDVIN: — Ne slišiš ničesar?!

DANIJEL: Okno imam zaprto; vse poulično življenje dojemam v obliki šumenja — in še to me vznemirja; redkokdaj se zavihti do mene kak krik... da padem v omotico.

EDVIN: — — Ti! Torej sem ti v nadlego?! Danijel!

DANIJEL: Ni bilo prav, da si tako neposredno izrazil mojo šele vstajajočo slutnjo...

EDVIN: T a m smo se navadili govoriti le neposredno! Zakaj si umolknil... prebledel si...

DANIJEL: O, slutil sem, slutil! Ah, tudi vrata bi moral imeti zaklenjena!

EDVIN: Danijel!

DANIJEL: Kaj?

EDVIN: Kako se preživljaš?

DANIJEL: Čemu vprašuješ?

EDVIN: V teh sedmih letih sem se navadil tako vpraševati.

DANIJEL: Nikoli nisem mislil na to. Preživljaš? Hm...

EDVIN: Si že prosil kruha?

DANIJEL: Ne! Nočem.

EDVIN: Ti je že delo okrvavilo roke in možgane, da si mogel zemlji iztrgati prgišče drobtinic?

DANIJEL: Ne. Čudno je tvoje vprašanje. —

EDVIN: Danijel! Razumem te! Odhajam. Nočem biti krik, ki te vrže v ostudno oмотico. Toda, kadar se ti bo zvirtelo od groze lastnega krika: »Kruha! Kruha!« — takrat te poiščem in speš si bova brata. Tedaj boš imel okna in vrata odprta nastezaj in razdalja iz četrtega nadstropja do ulice bo le en sam korak. Tam je drugi breg — — — Zbogom!

Danijel seže po loku in vijolini, toda iz strun izvablja le hreščanje. Čuti se omotičnega in omahne na zofo (»O, Edvin, nekdanji moj sopotnik, tudi ti, tudi ti...«). Pa speš vstane in gre po sobi gori in doli.

Hipoma se ozre okrog sebe: o, čudo — vsa soba je kot izpremenjena; če se mu je do danes dozdevala podobna vazi najomanejših rož, so te rože zdaj puste in mrtve kot iz — papirja... lažejo. On sam je podoba papirnatega droga.

V teh par minutah se je njegovo življenje preklalo na dvoje. Tam je drugi breg — — —

Začne se čuditi kot otrok, ki se je začel zavedati svoje okolice.

DAN.

Alfonz Gspan.

Kot se je zarji rodil,
tako bo zarji utonil;
kot se je v pesmi vzbudil,
v Ave Mariji bo klonil;
kot me je v sanjah zbudil,
v sanjah mi bo zazvonil.